

CHƯƠNG SÁU

THỦ LÃNH QUÂN HÙNG GIANG NAM

Ngô Thế Minh nhìn nét mặt dầu dầu của Bùi Khương, chàng hiểu rõ nỗi lòng của bạn, nên càng xót thương và che chở cho bạn hơn. Quay sang Chiến Phi, chàng nói:

—Tại hạ từng được nghe Thần Thủ Chiến Phi là một anh hùng hảo hán, nhưng sự việc xảy ra hôm nay đã làm tại hạ thất vọng.

Vừa nghe nói, Thần Thủ Chiến Phi sắc mặt hơi thay đổi, ông xòe quạt, quạt mạnh như cố nén nỗi căm tức.

Trong lúc đó thì Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh nghĩ thầm: “Ở Giang Nam bây giờ đột nhiên là nơi tập hợp các cao thủ võ lâm từ khắp nơi kéo về, hẳn là nơi đây sắp xảy ra một việc quan trọng.”

Nhìn sang Bùi Khương đang đứng trầm mặc, chàng nghĩ tiếp: “Cứ theo như tình hình, thì tại ngôi nhà này đã xảy ra một trận đấu quyết liệt mà chưa phân biệt được sự thắng bại nhưng không hiểu tại sao những người có mặt tại đây lại muốn kéo Bùi Khương vào chuyện?”

Nghĩ vậy, Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh liền buông bọc hành lý xuống đất, tay chỉ Bùi Khương và nói:

—Các hạ cũng đã thấy vị nhân huynh của tôi đây, vừa câm lại vừa điếc. Y cũng chưa từng xúc phạm gì đến các hạ. Thế thì chẳng biết vì lẽ gì mà các hạ lại chận lối đi của y?

Thần Thủ Chiến Phi chưa kịp trả lời thì Kim Kê Hương Nhất Minh đã đáp thay:

—Tại hạ có thể trả lời câu hỏi đó của Ngô thiếu hiệp.

Ngô Thế Minh nghe thế, vội quay nhìn lão như chờ đợi.

Kim Kê lão nhân nói:

—Thần Thủ Chiến Phi chận đường họ Bùi kia, chẳng qua là ông ta muốn mời người bạn của thiếu hiệp về làm Tổng lãnh sự của giới lục lâm đó thôi.

Ngô Thế Minh nghe nói, chàng ngạc nhiên chưa tin, thì Thần Thủ Chiến Phi đã gật đầu xác nhận:

—Đúng vậy, ý lão phu muốn như thế đó.

Dù cho có thông minh thế mấy, trong lúc này Ngô Thế Minh cũng không thể nào đoán hiểu sự việc được.

Lúc bấy giờ, Kim Kê lão nhân lại tiếp nối với nụ cười và nói:

—Để tôi kể cho Ngô thiếu hiệp nghe một câu chuyện này nhé.

Rồi không đợi Ngô Thế Minh có chấp thuận hay không, lão cũng vẫn nói:

—Hồi trước, có một nhân vật võ lâm, ông ta lặn lội trong giới giang hồ cũng đã lâu. Võ công của ông ta cũng chẳng kém ai. Người của y lại thật vô duyên, mà cũng lại muốn làm lãnh tụ của những tay hảo hán hắc bạch trong giới giang hồ.

Vừa nói y vừa mỉm cười mỉa mai và nói tiếp:

—Nhưng Ngô thiếu hiệp thử nghĩ xem, có ai mà lại bằng lòng tôn y lên đâu? Bởi thế ông ta liền nghĩ ra một cách dùng võ học của mình để làm áp lực bắt một số người phải nghe theo ý định của y.

Kim Kê lão nhân cười khà một tiếng rồi lại tiếp:

—Nhân vật kia cứ tưởng đem võ lực ra là đàn áp được mọi người, nhưng y đã lầm, khi mọi người cùng hiệp lực lại thì ông ta cũng chẳng đàn áp được ai.

Bây giờ Ngô Thế Minh mới chợt hiểu, chàng «à» lên một tiếng rồi nhủ thầm: “Thì ra Thần Thủ Chiến Phi muốn cầm đầu giới lực lâm cường đạo, nên ông ta đã mời đại ca của nhóm Kim Kê, cả Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng. Và cả lão Đại, lão Tứ của Bắc Đẩu Thất Sát tới Giang Nam. Quả thật Thần Thủ Chiến Phi chẳng phải tay vừa.”

Lúc đó Kim Kê lão nhân lại nói tiếp:

—Chắc thiếu hiệp cũng đã hiểu câu chuyện?

Ngô Thế Minh gật đầu thì lão nhị của Bắc Đẩu Thất Sát Mạc Nam đã nói:

—Sự tử võ giữa đôi bên coi như hòa nhau, thì việc làm thủ lãnh của y cũng thất bại. Nhưng y lại nghĩ ra nhiều mưu kế, học đòi những tay gian thần hồi xưa trong cung nội. Đưa một kẻ yếu đuối nhu nhược lên làm Hoàng đế, để các gian thần đứng sau lưng nắm quyền chỉ huy. Hoàng đế chỉ là một cái bánh vẽ, hay chỉ là tên bù nhìn thôi.

Kim Kê Hương Nhất Minh cười khinh tiếp:

—Thiếu hiệp biết y nói sao không? Y nói dù sao giới hắc đạo cũng nên cử một thủ lãnh, để điều động công việc. Theo ý tôi thì nên mời một kẻ lạ mặt ra làm đầu lãnh cho nó công bằng hơn. Chúng tôi chưa biết trả lời ra làm sao, thì ông ta đã lấy bút mực ra và họa một bức tranh.

Vừa nói Hương Nhất Minh vừa chỉ bức tranh treo trên tường và nói:

—Ông ta đã vẽ bức tranh kia và nói rằng: «Giới lục lâm của chúng ta như một người mù. Không có người dẫn lối thì sẽ sa vào hố sâu lúc nào không biết.»

Nói đến đây, y ngừng lại.

Ngô Thế Minh vọt miệng nói tiếp như một người rành rẽ câu chuyện:

—Bức tranh ấy vẽ ra và treo tại đây với một dụng ý, nếu ai có thể sửa đổi lại để cho lão nhân mù ở trong bức tranh khỏi bị rơi xuống vực sâu thì người đó sẽ được chọn làm vị thủ lãnh của giới lục lâm?

Lão nhị Mạc Nam vỗ tay khen lớn:

—Thiếu hiệp thông minh quả như lời đồn. Người vẽ ra còn giải thích thêm với chúng tôi: Nhà này chỉ là một căn nhà hoang, ít người qua lại. Nếu có một người dám đến đây và nghĩ ra kế vẽ để níu kéo lão mù trong tranh, thì người đó sẽ là một người can đảm và nhân hậu.

Ngô Thế Minh gật đầu mỉm cười nói:

—Một kẻ vừa can đảm, vừa nhân hậu thông minh thì làm thủ lãnh của một giới quả là xứng đáng, cho dù y không biết võ công, nhưng rất tiếc...

Vừa nói, Ngô Thế Minh vừa bật cười lớn.

Mã Phi Hồng ngắt lời nói:

—Thiếu hiệp đã rõ câu chuyện rồi, nhưng có ngờ đâu người nghĩ ra câu chuyện, Thần Thủ Chiến Phi lại sơ hở một điều... Đó là vị lãnh tụ tương lai lại là một người mà chẳng những không nghe được và cũng chẳng có thể nói được.

Nói dứt lời, mọi người cùng cười vang. Ngô Thế Minh cũng buồn cười cho sự «hớ» của Thần Thủ Chiến Phi trong lúc Bùi Khương vẫn đứng yên lặng.

Mặc cho mọi người mỉa mai, Thần Thủ Chiến Phi quay sang nói với Ngô Thế Minh:

—Chắc Ngô thiếu hiệp cũng rõ là những nhân vật võ lâm miền Giang Nam gần đây, như thuộc hạ của Phi Long Tiêu Cự. Phân cục của họ gồm hai mươi hai nhóm, chia ra khắp các tỉnh, thị trấn, mỗi phân cục do một cao thủ cầm đầu.

Nói đến đây, lão ngừng lại thở dài liếc nhanh mọi người rồi tiếp:

—Nói cho đúng ra, thì những tiêu đầu của Long Hình Bát Chưởng, có tài giỏi đến đâu đi nữa, mà lấy một đấu một thì Chiến Phi này cũng chẳng sợ gì. Nhưng bởi họ lại là một lực lượng đông và mạnh, họ lại chèn ép với lục lâm giang hồ. Bởi thế công việc làm ăn của chúng tôi càng ngày càng vất vả khổ sở hơn.

Ngô Thế Minh nghe lão nói một hơi dài, chàng chỉ gật đầu lia lịa.

Chiến Phi lại nói tiếp:

—Sở dĩ tôi mời Mã Bang chủ, Hương Bang chủ và Mạc Thị Song Hiệp đến đây là chỉ muốn bàn cách hiệp lực nhau để đối phó với sự chèn ép bất công của Phi Long Tiêu Cục.

Ngô Thế Minh cười nói:

—Chiến tiên bối thật là người có tài trí, và đầy lòng hào hiệp.

Thần Thủ Chiến Phi vội nói:

—Hảo ý của tôi nêu ra đã được quý vị ở đây đồng ý. Quân tử nhất ngôn, đã nói là phải làm cho đúng, bởi thế cho nên dù cho họ Bùi kia là gì gì đi nữa, điều quan trọng là đức tính nhân đức của y mà thôi.

Nghe Thần Thủ Chiến Phi nói vậy, Ngô Thế Minh trầm ngâm một lúc rồi thăm nhủ: “Chẳng biết họ Chiến này mưu đồ việc gì, khi đưa Bùi Khương giữ chức thủ lãnh của bọn họ. Nhưng dù Bùi Khương xưa rày cứ bị người ta hiếp đáp hoài, thì dịp này mình cũng nên để y xưng hùng một phen.”

Trong lúc Ngô Thế Minh còn đang suy nghĩ, thì Chiến Phi lại tiếp:

—Sự việc này, có lẽ ý trời đã định. Vả lại Bùi Khương tuy tàn tật, nhưng nét mặt lại sáng sủa thông minh. Căn cốt của y thật hiếm có, không phải là kẻ tầm thường đâu.

Lão dứt lời, thì Ngô Thế Minh nghĩ thăm: “Xưa nay mình vốn là người cô đơn. Đi khắp giang hồ không có bạn bè thân thích nhưng vừa gặp Bùi Khương là đã mến thương ngay.” Nghĩ vậy chàng đáp:

—Tại hạ chỉ là người ngoại cuộc, nhưng Bùi huynh đây lại là bạn thân của tại hạ, bởi thế tại hạ xin quý vị cho nêu lên một vài ý kiến.

Kim Kê Hương Nhất Minh liền nói:

—Chiến Phi tiên bối nói rất đúng, một lời đã hứa thì đừng nên xem thường, vì mọi người đều là những cao thủ có tiếng tăm. Vả lại Bùi huynh đây, tánh tình lại hiền từ và thông minh, bệnh cam điếc của y sở dĩ có là vì bị người ta điểm huyết, một môn điểm huyết đặc dị của người lạ mặt, nên có hy vọng chữa khỏi được.

Chiến Phi vuốt râu vừa cười thích thú, vừa nói:

—Ngô thiếu hiệp cũng là tay cao thủ, và rành về các môn điểm huyết, sao thiếu hiệp không ra tay cứu chữa cho y một phen?

Ngô Thế Minh lắc đầu đáp:

—Tiền bối không biết đó thôi, người điểm huyết Bùi Khương đã dùng một thủ pháp đặc biệt riêng của y nên tại hạ dù thương bạn cũng đành bó tay.

Thần Thủ Chiến Phi cười nói:

—Nếu Bùi Khương cảm điếc là vì bị điểm vào huyết đạo, có thể tìm cách cứu chữa cho y sau. Còn Ngô thiếu hiệp đã bảo nên làm theo lời hứa, cho đúng với người quân tử thì công việc này coi như xong xuôi. Ngày mai lão phu mời khắp giới võ lâm đến để mừng vị thủ lĩnh của chúng ta.

Vừa nói dứt câu, lão bỗng nghe có tiếng gà gáy vọng đằng xa. Chiến Phi vội lắc mình vọt ra ngoài nhanh như điện chớp mất dạng.

Mạc Nam cau mày gọi lớn:

—Chiến tiền bối! Ông đi đâu đó?

Nhưng Chiến Phi đã khuất dạng mất rồi. Mọi người cùng bước ra ngoài cửa, chẳng hiểu Chiến Phi đã đi đâu. Trong lúc đó, tiếng gà từ xa gáy vọng khắp nơi.

Mạc Nam lắc đầu nói:

—Thần Thủ Chiến Phi hành động thật lạ lùng. Đang bàn chuyện mà lại bỏ đi đột ngột như thế...

Mạc Nam chưa nói dứt câu, thì đã nghe tiếng cười của Chiến Phi từ trên nóc sảnh. Và lão đã đáp xuống trước mặt mọi người. Một tay thì cầm quạt, một tay Chiến Phi xách lủng lẳng cả trăm con gà. Vừa xuống lão vừa nói:

—Đang bàn chuyện vui vẻ, mà bị đám gà hoang này gáy lên phá đám nên lão phu đã tức giận và giết hết xách về đây. Nếu còn con nào cất tiếng gáy nữa thì lão phu cũng chẳng buông tha đâu.

Qua lời nói của Thần Thủ Chiến Phi, Ngô Thế Minh biết rằng lão này đang chửi xéo Kim Ê Hướng Nhất Minh.

Kim Ê Hướng Nhất Minh cũng biết lão chửi cạnh chửi khóe mình thì tức giận lắm nhưng khi nghĩ lại chỉ trong chốc lát, mà lão đã đi khắp nơi để giết một trăm mạng gà hoang, vả lại Hướng Nhất Minh cùng họp lại với ba người có mặt tại đây, tức là hai anh em họ Mạc và Thất Sát Truy Hồn cũng chỉ mới thủ hòa với Chiến Phi thôi, nên lão cố nén giận làm ngơ như chẳng nghe thấy gì cả.

Chiến Phi hả dạ nói tiếp:

—Vậy thì lão phu xin ra mắt vị thủ lĩnh của giới lục lâm chúng ta trước.

Vừa nói, lão vừa giắt quạt ra sau cổ áo và bước lại trước mặt Bùi Khương cung kính xá dài một cái.

Mọi người nói chuyện hay bàn luận việc gì, Bùi Khương cũng chẳng nghe thấy, chàng chỉ đứng lặng một mình mắt nhìn ra xa xôi, còn tâm trí thì ngược về dĩ vãng để ôn lại những chuyện đã qua.

Chàng nhớ đến Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh, người đã nuôi dưỡng chàng nhưng lại đối xử với chàng có vẻ bất công hơn những người khác. Rồi thì hình ảnh xinh đẹp của Đàm Tiểu Kỳ hiện ra, khiến Bùi Khương thương nhớ vô cùng. Nhớ đến Phi Long Tiêu Cực, Bùi Khương không quên thiếu nữ khả ái Viên Tố Châu, con của Viên tiêu đầu Phi Long Tiêu Cực. Cô ta là người đã từng an ủi Bùi Khương nhiều nhất, mỗi khi thấy chàng buồn. Thế mà lúc ra đi, Bùi Khương không kịp từ giã nàng một tiếng nào cả. Rồi hình ảnh Tôn Cẩm Bình không biết sống chết ra sao với bộ bí lục kỳ lạ đó. Trầm ngâm với bao ý nghĩ, nên Bùi Khương như người nằm mơ, chẳng để ý đến cử chỉ của Chiến Phi.

Nhìn cử chỉ của Bùi Khương, Chiến Phi cũng hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lão cũng quay lại nói với mọi người:

—Quý vị lại tham kiến thủ lãnh họ Bùi đi.

Thất Sát Truy Hồn liền đáp:

—Việc này tuy đã là nhất định rồi, nhưng Chiến lão còn quên một điều quan trọng.

Chiến Phi nét mặt bỗng sa sầm hỏi:

—Điều gì?

Thất sát truy hồn liền nói:

—Bốn huynh đệ chúng tôi đều không phản đối việc đưa Bùi Khương ra làm thủ lãnh. Nhưng điều quan trọng là Chiến tiên bối quên hỏi xem Bùi Khương có đồng ý hay không?

Ngô Thế Minh biết nói ra Bùi Khương sẽ không bằng lòng nhưng muốn bạn có điểm tựa, khỏi bị ai uy hiếp và lang thang khắp nơi như mình, liền nói:

—Việc này tại hạ sẽ hỏi ý kiến của y giúp cho quý vị.

Vừa nói, chàng vừa đập khế lên vai Bùi Khương, khiến chàng giật mình quay lại.

Thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình và Ngô Thế Minh thì đang ra dấu như đang nói chuyện với chàng. Bùi Khương không hiểu bạn nói gì với mình nên đứng nhìn chàng ta chăm chăm.

Ngô Thế Minh cũng biết dấu tay của mình sẽ làm cho Bùi Khương không hiểu gì cả, chàng chỉ ra hiệu bậy để mong cho Bùi Khương gật đầu mà thôi.

Thiếu niên càng ra hiệu, Bùi Khương càng ngớ ngẩn, chàng liền lắc đầu tỏ ý mình không hiểu gì cả.

Kim Kê Hương Nhất Minh thấy Bùi Khương lắc đầu thì khoái chí vô cùng. Thần Thủ Chiến Phi thì biến sắc buồn rầu chẳng biết làm sao.

Ngô Thế Minh lúng túng chưa biết phải làm sao, chợt chàng nhớ ra liền chỉ vào túi đồ và chỉ vào góc phòng khách.

Bùi Khương thấy thiếu niên trở vào túi đồ, chàng lại tưởng bạn hỏi mình đi nấu canh. Trong lúc đang dói, Bùi Khương liền gật đầu hai cái. Vừa gật vừa cười thật vui vẻ vì chàng nhớ lại phương pháp nấu canh lạ lùng của bạn mình.

Trong lúc Ngô Thế Minh thở dài nhẹ nhõm nói:

—Bạn tôi thật là khó tánh, phải giải thích mãi y mới chịu nhận lời.

Kim Kê Hương Nhất Minh tức mình, chống nạng bước nhanh ra cửa, nhưng thoáng một cái, Chiến Phi đã đón đầu và lạnh lùng nói:

—Người nào chưa bái kiến tổng lãnh tỵ, thì đừng hòng bước ra khỏi cửa.

Kim Kê Hương Nhất Minh biết không thể cãi lời Chiến Phi được, liền quay lại nghĩ:

—Nếu mình giết tiểu tử này, coi y còn ai làm thủ lãnh nữa cho biết.

Vừa nghĩ vậy, y liền bước tới chấp tay vái dài Bùi Khương một vái.

Bùi Khương lấy làm lạ lùng trước cử chỉ của Kim Kê Hương Nhất Minh, chàng hướng sang Ngô Thế Minh như dò hỏi.

Ngờ đâu Kim Kê Hương Nhất Minh trong lúc chấp tay vái Bùi Khương, lão liền bất ngờ xuất ra hai chưởng nhanh như điện xẹt, đánh vào chàng ta. Đồng thời lão chống nạng cây nạng xuống đất, mượn đà lộn người ra đằng sau và thừa cơ phóng chạy ra cửa như một mũi tên.

Cũng may Bùi Khương vừa quay người sang Ngô Thế Minh nên chưởng pháp của Kim Kê Hương Nhất Minh không trúng ngay ngực chàng. Nhưng với sức mạnh của chưởng lực của y phát ra, cũng hất tung Bùi Khương vào một góc phòng.

Trong lúc đó, Thần Thủ Chiến Phi vội lướt theo Kim Kê Hương Nhất Minh ra ngoài, nhưng nghĩ Bùi Khương bị trúng đòn không biết sống chết ra sao, liền quay trở vào. Nhưng lúc vào đến, trong phòng chỉ còn lại mỗi một mình Ngô Thế Minh mà thôi. Chiến Phi liền biến sắc gọi lớn:

—Tuy Tân, xuống đây mau.

Lời nói vừa dứt, trên nóc nhà đã nhảy xuống một người, lễ phép đứng trước mặt Thần Thủ Chiến Phi.

Thần Thủ Chiến Phi vội hỏi nhanh:

—Người thấy những người trong phòng này đi về đâu không?

Người tên gọi là Tuy Tân đó chẳng ai khác hơn là thủ hạ của Chiến Phi. Lão đặt y canh gác ở đây để xem chừng bức tranh. Lúc này vừa thấy Bùi Khương về vào bức tranh thì y đã thối sáo để kêu gọi mọi người trở lại nhà hoang này. Do quá mệt mỏi nên y đã nằm trên nóc nhà rồi ngủ quên luôn. Đến lúc nghe Thần Thủ Chiến Phi gọi xuống để hỏi, thì y mới hoảng hốt quỳ xuống nói:

—Thưa... thuộc hạ không thấy ạ.

Thần Thủ Chiến Phi quá tức giận, lão hét lên:

—Quân vô dụng!

Quát xong lão định dùng chưởng quạt vào đầu y, nhưng nghĩ sao, lão lại thôi và bảo:

—Đem gà đi làm để mai ăn.

Nói đoạn Thần Thủ Chiến Phi đi lại vách tường để lấy bức tranh cuốn lại, miệng thì lẩm bẩm:

—Bọn chúng bây đừng hòng trốn khỏi tay của ta.

Vừa cuốn bức tranh xong, lão quay lại thì đã thấy Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng đứng đó, lão ngạc nhiên hỏi:

—Các người kia đâu?

Mã Phi Hồng không đáp mà chỉ nói gọn:

—Hãy theo tôi.

Nói dứt, Mã Phi Hồng liền lướt mình ra ngoài. Dù rất tức giận, nhưng Chiến Phi cũng đành nén lại để đi theo Mã Phi Hồng.

Đi một đoạn thì Thần Thủ Chiến Phi đã song song với Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Mã Phi Hồng liền nói:

—Thiếu niên Bùi Khương có nghe lời huynh đệ họ Mạc hay không? Cũng chẳng ăn thua gì. Nếu bắt được bọn họ và bọn họ có hợp lại thì cũng không thua gì ông cả.

Thần Thủ Chiến Phi âm ự nói:

—Theo ý của Mã Bang chủ thì sao?

Mã Phi Hồng mỉm cười đáp:

—Theo ý tôi thì chúng ta nên hợp tác với nhau, có lẽ sự việc sẽ dễ dàng hơn.

Thần Thủ Chiến Phi thích thú nói:

—Tôi cũng có ý định đấy từ lâu, nhưng chưa có dịp để dò hỏi ý kiến của huynh đấy thôi.

Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng vội ngừng lại đưa tay siết chặt lấy tay của Thần Thủ Chiến Phi tỏ vẻ thân thiết. Rồi hơn hờ nói:

—Thiếu niên Bùi Khương bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng. Nhưng anh em họ Mạc cũng không chữa khỏi đâu. Chiến huynh hãy chữa cho y bớt một tí để hỏi xem y chịu nghe theo ai? Nếu không thì hãy giết phứt đi cũng không muộn.

Thần Thủ Chiến Phi nghe qua liền gật đầu tỏ vẻ tán thành, nhưng trong lòng lại thầm nhủ: “Tên họ Mã này lòng dạ thâm hiểm thật. Sau này ta phải tìm cách trừ đi mới được.” Nghĩ vậy lão buột miệng nói:

—Ý kiến của huynh thật là hay. Thôi chúng ta đi.

Nói đoạn hai người trở thuật khinh công lướt đi thật nhanh. Đi qua hai ba cánh đồng thì đến một dãy nhà, trong nhà đèn vẫn thấp sáng. Chiến Phi đoán có lẽ đã đến nơi. Đến trước một căn nhà, Mã Phi Hồng vội đẩy cửa bước vào trong.

Chiến Phi trông thấy Bùi Khương nằm mê man trên giường, bên cạnh có anh em họ Mạc là điều ngạc nhiên.

Ngô Thế Minh đã đến trước tự bao giờ và đang đứng nhìn, mặt lộ vẻ lo lắng.

Chiến Phi thấy anh em họ Mạc, một người thì cầm đèn dầu, một người thì đang đắp thuốc cho Bùi Khương, lão vội bước lại gạt gói thuốc ra và nói:

—Thuốc này mà chữa được gì?

Mạc Nam tức giận, sắc mặt liền biến đổi lúc xanh lúc trắng, nhưng vẫn nín thinh không nói, mà lại nhường chỗ cho Chiến Phi.

Lão thấy một bên vai của Bùi Khương sưng lên một cục và chỗ da thịt đó bầm xanh. Lão vừa đưa tay nắn nhẹ nơi vết thương và nói:

—Không biết xương có bị dập không?

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng của phái nữ từ phía cửa vọt lại:

—Vị nào là lão Đại và lão Ngũ thông Bắc Đẩu Thất Sát thì hãy mau ra đây gặp ta.

Mọi người cùng giật mình quay lại thì thấy một thiếu phụ mặt đẹp như hoa, đang đứng vịn tay vào cửa và đang nhìn mọi người.

Điều ngạc nhiên hơn nữa đối với mọi người là, trong phòng, ngoài Bùi Khương ra thì ai cũng là tay có bản lĩnh, thế mà thiếu phụ xuất hiện tự lúc nào chẳng một ai hay.

Thiếu phụ tuy đẹp, tiếng nói trong trẻo như chuông ngân nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Hai anh em họ Mạc vừa nghe qua giọng nói của thiếu phụ, thì họ đã thấy rung động toàn thân. Cái đèn trên tay của họ Mạc cũng bất thần rơi xuống đất.

Thần Thủ Chiến Phi thấy vậy vội nhanh tay đỡ cây đèn lên. Ánh đèn suýt tắt chợt sáng lên như củ.

Ngô Thế Minh đứng cạnh thấy vậy cũng khen thầm: “Thủ pháp thật nhanh nhẹn. Quả xứng với danh Thần Thủ.”

Trong lúc đó, thiếu phụ trẻ đẹp nhìn ngay Chiến Phi và hỏi:

—Các hạ là người trong Bắc Đẩu Thất Sát?

Chiến Phi cười lớn, không đáp mà hỏi vặn lại:

—Cô nương là ai? Không biết mặt và quen Bắc Đẩu Thất Sát thì cô kiếm họ để làm gì?

Vừa nói đôi mắt lão vừa liếc nhanh sang anh em họ Mạc đang đứng cạnh đấy.

Ngô Thế Minh thấy vậy liền nghĩ thầm: “Lão Chiến Phi nầy quả là tay mưu lược và thâm độc. Cử chỉ của lão như vậy, chẳng khác gì đã tố cáo anh em họ Mạc là hai nhân vật trong Bắc Đẩu Thất Sát rồi.”

Chẳng những cử chỉ ấy của y, Ngô Thế Minh hiểu được, mà ngay cả Thất Sát Truy Hồn là anh em họ Mạc cũng hiểu rõ mưu chước thâm độc của Chiến Phi.

Anh em họ Mạc tuy tức giận cử chỉ của Chiến Phi, nhưng họ cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao thiếu phụ kia lại đi tìm mình và tìm mình với mục đích gì?

Qua cử chỉ của Thần Thủ Chiến Phi, thiếu phụ cũng nhận ra lão ám chỉ anh em họ Mạc là hai nhân vật trong Bắc Đẩu Thất Sát. Nàng chỉ đưa đôi mắt sáng rực và lạnh lẽo nhìn hai người.

Mạc Nam không nhịn được liền bước lên hỏi:

—Tại hạ là Mạc Nam trong Bắc Đẩu Thất Sát, chẳng hay cô nương hỏi chúng tôi có việc gì không?

Trong lúc đó, Mạc Bắc đang nhìn Mạc Nam và thấy y cũng đang mỉm cười nhìn nhìn lại Mạc Bắc như chê trách sự làm rớt đèn xuống đất hồi nãy.

Mạc Bắc cũng vội lên tiếng để cho mọi người thấy sự cứng rắn của mình, hầu cho lấp cái vụng về hồi nãy:

—Huynh đệ chúng tôi chưa được cái hân hạnh quen biết với cô nương, đêm hôm như thế này, cô nương tìm chúng tôi hẳn là...

Lời nói của y chưa dứt, chợt thấy thiếu phụ khẽ nhích người, thoáng cái đã đứng trước mặt họ Mạc, làm y sững sốt không nói tiếp được nữa.

Thần Thủ Chiến Phi được dịp bèn xen vô:

—Nếu có gì thắc mắc, cô nương cứ nói với anh em họ Mạc đi. Lão phu sẽ...

Vừa nói đến đây thì thiếu phụ đã chặn ngang:

—Không phải việc của ông.

Rồi quay sang mọi người, nàng tiếp:

—Tôi có chuyện cần giải quyết với nhị vị họ Mạc đây, xin cảm phiền các vị hãy lánh mặt ra ngoài giùm cho.

Chiến Phi cười đáp:

—Chuyện của cô và nhị vị họ Mạc không liên quan gì đến tại hạ. Nhưng giờ nếu tất cả mọi người ở đây mà phải đi ra ngoài, riêng cá nhân tôi thì là kẻ vô danh tiểu tốt không đáng kể, còn Mã tiên bối và Ngô công tử đây là người tên tuổi. Nếu nghe theo lời cô nương mà đi ra ngoài thì còn gì là thể diện.

Ngô Thế Minh biết Chiến Phi muốn gài mình và Mã Phi Hồng vào chuyện này, liền móc lại:

—Nếu Chiến tiên bối cùng ra, thì tại hạ và vị họ Mã này cũng chẳng ở lại đây làm gì. Có phải thế không, Mã huynh?

Mã Phi Hồng về hòa với Ngô Thế Minh, đáp:

—Đúng thế! Việc gì có Thần Thủ Chiến Phi chủ xướng, họ Mã này sẽ làm theo ngay.

Nghe mấy lời đối đáp của Chiến Phi và Mã Phi Hồng, thiếu phụ lấy làm ngạc nhiên vô cùng.

Nàng cũng đã từng nghe danh của Thần Thủ Chiến Phi và Thất sát truy hồn Mã Phi Hồng. Thấy họ hiện diện tại đây cùng họ Mạc thì nàng tưởng họ sẽ bênh vực và giúp đỡ hai người này để đối phó với nàng, chứ lý đâu họ lại chịu rút lui một cách dễ dàng như vậy.

Riêng Mã Phi Hồng thì lại nghĩ khác. Y thấy thiếu phụ là một tay bản lĩnh cao cường, cứ nhìn qua thân pháp của nàng, thì cũng đủ rõ. Vả lại với anh em họ Mạc, Mã Phi Hồng cũng chẳng ưa thích gì, cho nên mặc họ có ra sao thì ra.

Mạc Nam và Mạc Bắc lại nghĩ khác. Mấy người kia sợ dĩ tránh ra là vì thấy võ công của thiếu phụ cao cường, nên chẳng muốn xía vào. Nhưng đối với người đàn bà này, anh em họ Mạc đâu có thù oán gì mà phải sợ hãi. Cứ để xem bà ta xử sự như thế nào, rồi hãy tìm cách đối phó.

Riêng Thần Thủ Chiến Phi thì lại nghĩ thâm: “Tên họ Mã này thật là sâu độc, mới liên minh với mình đó, giờ lại về hòa với họ Ngô ngay. Bọn người tưởng ta chẳng dám rút lui trước, thì ta lại rút trước cho mà xem.”

Vừa nghĩ vậy, lão vội bỏ ngọn đèn xuống định ra ngoài, thì Mạc Nam đã nói:

—Quý vị đừng ra ngoài, để anh em họ Mạc này ra ngoài có lẽ tiện hơn.

Nói đoạn cả hai liền bước ra ngoài.

Thiếu phụ cười khẩy nói:

—Nhị vị muốn chết ở ngoài cũng không sao!

Vừa ra đến bên ngoài, Mạc Nam nhìn thiếu phụ hỏi:

—Cô nương có thù oán gì với chúng tôi mà lại muốn động thủ?

Thiếu phụ lạnh lùng đáp:

—Anh em Bắc Đẩu Thất Sát có những hành động đê hèn dâm dục bởi vậy nên ta muốn diệt trừ đi, đợi gì phải là thù oán.

Mạc Bắc không nén được tức giận, y quát lên:

—Tiện tỳ dám vô lễ!

Y vừa quát vừa tung ra một loạt ám khí vào người thiếu phụ. Đồng thời Mạc Nam từ phía sau cũng đẩy ra một loạt «Kim Tinh Bắc Đẩu». Hai mặt tấn công thiếu phụ, thật là nguy hiểm vô cùng.

Thiếu phụ vừa lách mình đứng ngay cửa lớn để tránh khỏi «Kim Tinh Bắc Đẩu» ám khí của họ Mạc.

Không chậm trễ, họ Mạc liền quay lại tung một loạt ám khí khác, ập đến thiếu phụ.

Thiếu phụ vội phóng vút người lên tránh thoát, thì loạt ám khí lại bay ào đến giường Bùi Khương đang nằm.

Ngô Thế Minh hoảng hốt hét lên một tiếng, rồi lao mình lại và tung chân đá văng loạt ám khí để che trở cho Bùi Khương.

Thiếu phụ liếc nhìn về hướng Ngô Thế Minh rồi sững sốt la lên:

—Thì ra là y.

Đồng thời song chưởng quét lên một vòng, tức thì tất cả các mũi ám khí đều quay hướng bay vào ống tay áo của nàng ta.

Ngô Thế Minh cứ tưởng những mũi ám khí kia ghim trọn vào lưng mình, nhưng không cảm thấy gì cả, mà lại nghe Chiến Phi và Mã Phi Hồng kêu lên:

—Ồ! «Vạn lưu quy tôn»!

Ngô Thế Minh liền quay lại nhìn thì thấy Chiến Phi và Mã Phi Hồng như kẻ mất hồn, đang nhìn thiếu phụ đó chăm chăm.

Còn thiếu phụ thì lại nhìn Bùi Khương lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Mọi biến chuyển xảy ra trong nháy mắt, làm mọi người đều sững sốt và đứng bất động như trời trồng.

Thiếu phụ nhìn sững Bùi Khương, còn mọi người thì lại nhìn nàng chăm chăm.

Ngô Thế Minh và Chiến Phi lấy lại bình tĩnh trước, bước lên hỏi:

—Các hạ có phải là Lãnh Nguyệt Tiên Tử?

Thiếu phụ không đáp mà nói khẽ:

—Quả nhiên là Bùi Khương. Tại sao y lại ở đây?

Thiếu phụ quay sang mọi người, với vẻ quan tâm hỏi:

—Y bị thương ở đâu? Tại sao lại bị thương?

Rồi quay sang Ngô Thế Minh nàng tiếp:

—Thiếu hiệp là ai? Tại sao lại hy sinh cho Bùi Khương quá thế?

Ngô Thế Minh không đáp mà nghĩ thầm: “Lãnh Nguyệt Tiên Tử có hai môn nội công thượng đẳng là «Vạn Lưu Quy Tôn» và «Nhiếp Kinh Hấp Thiết» và lại là người có địa vị, tại sao lại quan tâm đến Bùi Khương một cách đặc biệt như thế này?” Ngô Thế Minh thắc mắc cũng phải, vì trước kia Bùi Khương có kể chuyện cho chàng nghe. Nhưng Bùi Khương lại không nêu tên Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì làm sao chàng hiểu được?

Trong lúc Ngô Thế Minh chưa trả lời, thì Chiến Phi khôn ngoan, đã bước lại và nói:

—Tại hạ không biết các hạ có liên quan đến Bùi thủ lãnh nên cam tội thất lễ, xin người đại xá cho.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi thăm: “Y lã lãnh tụ, mà lãnh tụ của ai?” Nghĩ thế, nhưng rồi nàng lại đứng yên để nhớ lại câu chuyện đã xảy ra trước đây.

Lúc giết xong Tam Sát Mạc Tây ở ngoài khách điểm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử trở về phòng, thì bị kẻ thù khoác áo của Bùi Khương để lừa dập điểm huyết đạo và mang nàng đi.

Mãi lúc sáng, người lạ nọ mới giải huyết cho nàng. Lãnh Nguyệt Tiên Tử biết không thể địch lại với người nọ bằng võ công, mà chỉ chờ y sơ ý thì mới có dịp trốn đi mà thôi.

Người lạ bắt Lãnh Nguyệt Tiên Tử là ai? Một người như Lãnh Nguyệt Tiên Tử, ai nghe danh thấy mặt đều run sợ nhưng tại sao nàng lại sợ y như vậy?

Câu hỏi này chỉ chính Lãnh Nguyệt Tiên Tử mới trả lời được mà thôi.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy võ công cao cường, nhưng nàng lại nể sợ người đàn ông này vô cùng. Suốt mấy tháng trường, từ lúc khởi hành cũng như lúc ăn lúc ngủ, nàng cứ mãi thấp thỏm không yên lòng. Nàng chỉ cầu mong cho y chết mất xác thì mới khỏi lo sợ mà thôi.

Thoát khỏi tay người đàn ông nọ, Lãnh Nguyệt Tiên Tử lại phải bôn ba trốn thoát và có ý tìm kiếm Bùi Khương. Nàng muốn kiếm Bùi Khương không phải vì hai cuốn bí lục mà thôi. Nàng còn quan tâm lo lắng cho tánh mạng của chàng thiếu niên hiền lành kia nữa.

Hôm nay, Lãnh Nguyệt Tiên Tử đi ngang qua đây, thì trời cũng đã tối. Không dám trọ ở khách điểm, vì sợ chạm mặt với đối thủ, nên nàng tìm vào thôn xóm tìm nhà trọ qua đêm. Đến đây mọi nhà đều đã ngủ im, chỉ có căn nhà này là còn đèn sáng. Lúc lại gần căn nhà, nàng mới phác giác ra ám hiệu của Bắc Đẩu Thất Sát ghi trên vách. Nên nàng biết thế nào họ cũng đang hiện diện ở đây. Cơn giận lại bùng bùng lên, nàng căm tức Tam Sát Mạc Tây vì y mà nàng mới biểu lộ tung tích và bị bắt. Còn Bùi Khương chẳng biết lạc lõng nơi đâu?

Không ngờ cũng nhờ Bắc Đẩu Thất Sát mà nàng tìm gặp lại Bùi Khương ở đây. Vì quá mừng nên Lãnh Nguyệt Tiên Tử quên cả chuyện của anh em họ Mạc. Nàng chỉ chú trọng đến thương tích của Bùi Khương, nên vội bước đến gần để quan sát. Nét mặt nàng buồn buồn nói:

—Vết thương có vẻ trầm trọng lắm. Xương vai có lẽ bị gãy rồi.

Thần Thủ Chiến Phi mỉm cười thốt:

—Lãnh Tiên Tử đừng lo lắng quá thế. Bùi Khương thủ lãnh tuy bị trọng thương nhưng tại hạ có biết chút ít về xương và gân, nên có thể chữa được.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử lau mồ hôi đang rịn ra trên trán Bùi Khương rồi nói:

—Chỉ mới một thời gian ngắn mà biết bao nhiêu thay đổi. Lúc mới gặp Bùi Khương, y chỉ là một người yếu đuối bị hiếp đáp mà giờ đây lại là đầu lãnh biết bao nhiêu tay cự phách giang hồ.

Quay sang Ngô Thế Minh, nàng tiếp:

—Là bạn của Bùi Khương thì chắc thiếu hiệu biết rất rõ về y trong thời gian qua. Thiếu hiệp vui lòng kể lại cho ta nghe với.

Ngô Thế Minh vừa định lên tiếng, thì bên ngoài có một bóng người lướt qua.

Vừa trông thấy, Lãnh Nguyệt Tiên Tử quát lên:

—Chúng bay còn muốn rời khỏi đây sao?

Vừa nói nàng vừa tung mình đuổi theo. Lúc bấy giờ, trời cũng đã mờ mờ sáng, chỉ thấy ba bóng người đang chạy đi đằng xa.

Thần Thủ Chiến Phi lắc đầu rồi nói:

—Anh em họ Mạc thật hết muốn sống. Lúc bà ta sơ ý không thoát đi, giờ làm sao chạy thoát được?

Quay sang Ngô Thế Minh, y tiếp:

—Ngô thiếu hiệp là bạn thân của Bùi Khương, vậy thiếu hiệp có biết tại sao y lại dính líu tới sự tử cái này vậy?

Mã Phi Hồng cười nói:

—Tại hạ chỉ sơ Ngô thiếu hiệp cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao cả.

Lời nói vừa dứt, thì một bóng người từ bên ngoài đã lướt vào.

Lúc nhìn lại họ mới biết Lãnh Nguyệt Tiên Tử đã trở về. Nét mặt nàng đượm vẻ lo lắng, vừa vào nhà là nàng đã vội cài then cửa và quạt tắt tất cả các ngọn đèn.

Trong nhà bỗng tối đen như mực, nhưng bên ngoài lại có tiếng nói:

—Nàng không ngờ lại gặp ta ở đây nhỉ? Đừng chạy trốn ta làm chi cho cực khổ. Dù nàng có đi đến đâu, ta cũng quyết tìm cho ra.

Vừa nói, y vừa vung chưởng đánh tung cửa để vào nhà.

Mọi người đều đứng im không cử động. Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì thoát ra ngoài tự lúc nào rồi. Người kia cũng vội vã ra theo.

Khi cả hai khuất dạng, Thần Thủ Chiến Phi vội nói:

—Mã huynh có đồ đốt đèn không? Hãy đốt lên đi.

Và quay sang Ngô Thế Minh, y tiếp:

—Ngô thiếu hiệp có thấy rõ nhân dạng của người đàn ông hồi nãy không?

Ngô Thế Minh không đáp, mà chỉ thở dài một tiếng.

Lúc bấy giờ Thất Sát Truy Hồn cũng đã thắp sáng cây đèn.

Mọi người nhìn cánh cửa gỗ rắn chắc của căn nhà bị chướng phong làm gãy vụn ra. Mọi người đều nghĩ thầm: “Y là ai mà nội lực phi thường như thế?”

Nổi thắc mắc làm mọi người đều đứng yên để suy nghĩ và cố nhớ nhân dạng của người lạ nọ.

Bên ngoài trời vẫn dần dần sáng, nhưng trong phòng ba người vẫn đứng lặng yên.

----- o0o -----